

RAAD VAN STATE
afdeling Wetgeving

CONSEIL D'ÉTAT
section de législation

advies 66.101/3
van 4 juni 2019

avis 66.101/3
du 4 juin 2019

over

sur

een ontwerp van koninklijk
besluit 'tot wijziging van het
KB/WIB 92 op het stuk van de
inkomsten uit de
deeleconomie'

un projet d'arrêté royal
'modifiant l'AR/CIR 92 en
matière des revenus issus de
l'économie collaborative'

Op 3 mei 2019 is de Raad van State, afdeling Wetgeving, door de Minister van Financiën verzocht binnen een termijn van dertig dagen een advies te verstrekken over een ontwerp van koninklijk besluit ‘tot wijziging van het KB/WIB 92 op het stuk van de inkomsten uit de deeleconomie’.

Het ontwerp is door de derde kamer onderzocht op 21 mei 2019. De kamer was samengesteld uit Jo BAERT, kamervoorzitter, Peter SOURBRON en Koen MUYLLE, staatsraden, Jan VELAERS en Bruno PEETERS, assessoren, en Astrid TRUYENS, griffier.

Het verslag is uitgebracht door Frédéric VANNESTE, auditeur.

De overeenstemming tussen de Franse en de Nederlandse tekst van het advies is nagezien onder toezicht van Jo BAERT, kamervoorzitter.

Het advies, waarvan de tekst hierna volgt, is gegeven op 4 juni 2019.

*

Le 3 mai 2019, le Conseil d'État, section de législation, a été invité par le Ministre des Finances à communiquer un avis, dans un délai de trente jours, sur un projet d'arrêté royal ‘modifiant l'AR/CIR 92 en matière des revenus issus de l'économie collaborative’.

Le projet a été examiné par la troisième chambre le 21 mai 2019. La chambre était composée de Jo BAERT, président de chambre, Peter SOURBRON et Koen MUYLLE, conseillers d'État, Jan VELAERS et Bruno PEETERS, assesseurs, et Astrid TRUYENS, greffier.

Le rapport a été présenté par Frédéric VANNESTE, auditeur.

La concordance entre la version française et la version néerlandaise de l'avis a été vérifiée sous le contrôle de Jo BAERT, président de chambre.

L'avis, dont le texte suit, a été donné le 4 juin 2019.

*

1. Met toepassing van artikel 84, § 3, eerste lid, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, heeft de afdeling Wetgeving zich toegespitst op het onderzoek van de bevoegdheid van de steller van de handeling, van de rechtsgrond, alsmede van de vraag of aan de te vervullen vormvereisten is voldaan.

*

VOORAFGAANDE OPMERKING

2. Rekening houdend met het ogenblik waarop dit advies gegeven wordt, vestigt de Raad van State de aandacht van de regering op het feit dat, wegens het ontslag van de regering, de bevoegdheid van deze laatste beperkt is tot het afhandelen van de lopende zaken. Dit advies wordt evenwel gegeven zonder dat wordt nagegaan of dit ontwerp in die beperkte bevoegdheid kan worden ingepast, aangezien de afdeling Wetgeving geen kennis heeft van het geheel van de feitelijke gegevens die de regering in aanmerking kan nemen als ze te oordelen heeft of het vaststellen of het wijzigen van verordeningen noodzakelijk is.

STREKKING VAN HET ONTWERP

3. Het om advies voorgelegde ontwerp van koninklijk besluit strekt ertoe om de regels inzake de verplichting tot inhouding van bedrijfsvoorheffing aan te passen. De wijzigingen hebben betrekking op de bedrijfsvoorheffing die dient te worden ingehouden op de inkomsten uit de deeleconomie.

Er worden wijzigingen aangebracht in hoofdstuk I, afdeling XVIII/1, van het koninklijk besluit van 27 augustus 1993 'tot uitvoering van het Wetboek van de inkomstenbelastingen 1992' (hierna: KB/WIB 92).

RECHTSGROND

4. Voor het ontworpen besluit wordt rechtsgrond geboden door de artikelen 90, tweede lid, en 271 van het WIB 92, al dan niet gelezen in samenhang met de algemene uitvoeringsbevoegdheid van de Koning (artikel 108 van de Grondwet).

ALGEMENE OPMERKING

5. Het ontworpen besluit grijpt met terugwerkende kracht in op de verplichting tot inhouding van bedrijfsvoorheffing. De regels worden gewijzigd, enerzijds met ingang van 1 januari 2018 (zie artikel 7, eerste lid, van het ontwerp) en anderzijds met ingang van 1 januari 2019 (artikel 7, tweede lid).

5.1. In verband met de terugwerkende kracht moet worden opgemerkt dat het verlenen van terugwerkende kracht aan besluiten slechts onder bepaalde voorwaarden toelaatbaar kan worden geacht.

Het verlenen van terugwerkende kracht aan besluiten is enkel toelaatbaar ingeval voor de retroactiviteit een wettelijke grondslag bestaat, de retroactiviteit betrekking heeft op een regeling waarbij, met inachtneming van het gelijkheidsbeginsel, voordelen worden toegekend of in zoverre de retroactiviteit noodzakelijk is voor de continuïteit of de goede werking van het bestuur en daardoor, in beginsel, geen verkregen situaties worden aangetast.

Enkel indien de retroactiviteit van de ontworpen regeling in één van de opgesomde gevallen valt in te passen, kan deze worden gebillijkt.

5.2. De inhouding van bedrijfsvoorheffing is in dit geval in de praktijk al of niet reeds gebeurd, zodat de vraag zich opdringt waarom men nu die regels nog wil wijzigen.

In het verslag aan de Koning wordt uiteengezet dat vermits inkomsten uit de deeleconomie behaald of verkregen sedert 1 januari 2018 onder bepaalde voorwaarden¹ zijn vrijgesteld van belasting, de verplichting tot inhouding van bedrijfsvoorheffing in beginsel opgeheven dient te worden. Dat gebeurt vanaf 1 januari 2019, maar voor het inkomstenjaar 2018 wordt de verplichting

“in beginsel behouden (...), gelet op het feit dat de wet die de vrijstelling van de inkomsten uit de deeleconomie heeft ingevoerd, pas laat in 2018 werd bekendgemaakt en de erkende platformen derhalve voor een groot deel van de in 2018 betaalde vergoedingen voor prestaties in het kader van de deeleconomie bedrijfsvoorheffing hebben ingehouden. Door de verplichting om bedrijfsvoorheffing in te houden in beginsel voor het inkomstenjaar 2018 te behouden, eerder dan ze retroactief op te heffen, kan de ingehouden bedrijfsvoorheffing op inkomsten uit de deeleconomie worden beschouwd als overeenkomstig artikel 272, WIB 92 ingehouden bedrijfsvoorheffing en is ze derhalve overeenkomstig artikel 295, WIB 92 verrekenbaar met de personenbelasting. Het spreekt voor zich dat er niet zal worden opgetreden tegen platformen die vanaf de bekendmaking van de wet van 18 juli 2018 geen bedrijfsvoorheffing meer hebben ingehouden op vergoedingen voor deeleconomie.”

Wat dit laatste betreft, volstaat een loutere verklaring in het verslag aan de Koning niet. Om rechtsgeldig te zijn én ter wille van de rechtszekerheid dient dit uitdrukkelijk te worden geregeld.

Meer in het algemeen dient echter te worden opgemerkt dat het weinig zinvol is om de regels op een dergelijke wijze retroactief aan te passen.²

¹ Onder meer in zoverre ze, samengenomen met de inkomsten uit het verenigingswerk en uit occasionele diensten tussen burgers, niet meer bedragen dan (voor het aanslagjaar 2019) 6.130 euro.

² Zie overigens ook opmerking 8.

Door de bekendmaking van de wet van 18 juli 2018 ‘betreffende de economische relance en de versterking van de sociale cohesie’ in het Belgisch Staatsblad van 26 juli 2018, kon iedereen kennis nemen van de nieuwe regels inzake de betrokken belastingvrijstelling “van toepassing op de inkomsten die worden behaald of verkregen vanaf 1 januari 2018”.³ Het is derhalve begrijpelijk dat in een aantal gevallen geen bedrijfsvoorheffing meer is ingehouden vanaf 26 juli 2018, terwijl bedrijfsvoorheffing die sedert die datum toch is ingehouden nog verrekenbaar dient te blijven.

Er wordt dan ook ter overweging gegeven om enerzijds de verplichting tot het inhouden van bedrijfsvoorheffing op te heffen met ingang van 26 juli 2018, en anderzijds uitdrukkelijk te bepalen dat in de gevallen dat in 2018 en 2019 ondanks deze opheffing toch bedrijfsvoorheffing is ingehouden, die voorheffing overeenkomstig artikel 296 van het WIB 92 verrekend kan worden met de personenbelasting. Dat laatste gebeurt bij voorkeur bij een autonome bepaling en niet door middel van het retroactief wijzigen van de betrokken bepalingen van het KB/WIB 92.

VORMVEREISTEN

6. Het akkoord van de Minister van Begroting ontbreekt. Dat akkoord is vereist krachtens artikel 5 van het koninklijk besluit van 16 november 1994 ‘betreffende de administratieve en begrotingscontrole’.

ONDERZOEK VAN DE TEKST

Aanhef

7. De aanhef dient in overeenstemming te worden gebracht met wat hiervoor is opgemerkt over de rechtsgrond van het ontworpen besluit.

Artikel 7

8. Naast hetgeen in randnummer 5 is opgemerkt in verband met het retroactief wijzigen van de verplichting tot het inhouden van bedrijfsvoorheffing, dient inzake artikel 7 van het ontwerp nog het volgende te worden opgemerkt.

Het met terugwerkende kracht wijzigen van de ficheverplichtingen (artikelen 3 en 6 van het ontwerp die van toepassing zijn “op de inkomsten die worden betaald of toegekend vanaf 1 januari 2018” – zie inzonderheid het ontworpen artikel 53/3, §§ 2 en 3, van het KB/WIB 92) kan niet worden aanvaard. De schuldenaars van de bedrijfsvoorheffing die de fiches dienden op te stellen en mede te delen konden op dat moment immers niet weten welke gegevens de fiches moesten bevatten, terwijl de uiterste datum voor indiening ervan verstreken is (zie het

³ Artikel 53 van de wet van 18 juli 2018.

ontworpen artikel 53/3, § 2: 31 maart 2019 voor de fiches met betrekking tot het inkomstenjaar 2018).

De gemachtigde verklaarde in dit verband het volgende:

“Het inkomstenjaar 2018 is een overgangsjaar voor het fiscaal stelsel voor de inkomsten uit de deeleconomie. In de loop van het belastbaar tijdperk werd er immers beslist om onder bepaalde voorwaarden een vrijstelling in te voeren voor die inkomsten die tot dan onderworpen waren aan een belastingheffing tegen een afzonderlijke aanslagvoet van 20 pct. en waarop bedrijfsvoorheffing moest worden ingehouden.

Er werd voor geopteerd om de wijziging van het fiscale stelsel op het niveau van de ficheverplichting al vanaf inkomstenjaar 2018 door te voeren en derhalve de ficheverplichting los te koppelen van de verplichting tot inhouding van bedrijfsvoorheffing.

De bepalingen met betrekking tot de inhouding van de bedrijfsvoorheffing op zich worden pas opgeheven vanaf inkomstenjaar 2019, rekening houdende met het feit dat de platformen in de loop van 2018 nog bedrijfsvoorheffing hebben ingehouden en niet alle platformen op hetzelfde tijdstip zijn gestopt met het inhouden van bedrijfsvoorheffing. Bovendien bleef het zo mogelijk om de bedrijfsvoorheffing die in de loop van 2018 werd ingehouden, te laten verrekenen met de verschuldigde belasting. (Artikel 296⁵, WIB 92 bepaalt dat de overeenkomstig artikel 272, WIB 92 ingehouden bedrijfsvoorheffing kan worden verrekend met de belasting. Door de verplichting om bedrijfsvoorheffing in te houden in beginsel voor het inkomstenjaar 2018 te behouden, eerder dan ze retroactief op te heffen, kan de ingehouden bedrijfsvoorheffing op inkomsten uit de deeleconomie worden beschouwd als overeenkomstig artikel 272, WIB 92 ingehouden bedrijfsvoorheffing.

Door de ficheverplichting los te koppelen van de bedrijfsvoorheffing, is het bovendien duidelijk dat de vergoedingen voor diensten in het kader van de deeleconomie die werden geleverd na de bekendmaking van de wet van 18 juli 2018 betreffende de economische relance en de versterking van de sociale cohesie ook aan de administratie worden meegedeeld op een fiche 281.29, ook al werd er geen bedrijfsvoorheffing ingehouden op die vergoedingen. Dit lijkt des te meer van belang voor platformen die na de bekendmaking van de voormelde wet zijn beginnen uitbetalen en, gelet op de belastingvrijstelling, geen bedrijfsvoorheffing hebben ingehouden.

De impact van de verschillen van het nieuwe artikel 53/3, KB/WIB 92 t.o.v. het artikel 92/1, KB/WIB 92 is beperkt, zeker voor het inkomstenjaar 2018 vermits de bedrijfsvoorheffing nog steeds moet worden vermeld.

De fiche 281.29 voor het inkomstenjaar 2019 zoals die door de administratie werd bekendgemaakt, is in beginsel identiek aan de fiche voor het inkomstenjaar 2018, met uitzondering van de benaming van vak 10 (inkomstenjaar 2017: ‘andere bruto inkomsten’ inkomstenjaar 2018: ‘bruto inkomsten begrepen in de inkomsten vermeld in vak 9’) en van vak 9 (inkomstenjaar 2017: ‘bruto inkomsten voor geleverde dienst(en)’ inkomstenjaar 2018: ‘totale bruto inkomsten verkregen via een erkend platform’).

Het vak 10 waarin de inkomsten uit onroerende goederen, de inkomsten uit roerende goederen en de inkomsten uit de onderverhuur van gebouwen worden vermeld, werd dus behouden. De aanpassing in de inhoud van de fiche die verband houdt met de wijziging van artikel 90, derde lid, WIB 92 werd m.a.w. nog niet in de fiche verwerkt, maar de fiche houdt wel rekening met de wetswijziging. In het bericht voor inkomstenjaar 2018 wordt immers voor vak 9 (“totale bruto inkomsten verkregen via een erkend platform”) verduidelijkt dat het gaat om het bedrag van de vergoedingen met

inbegrip van de inkomsten uit onroerende goederen, de inkomsten uit roerende goederen en de inkomsten uit de onderverhuur van gebouwen, in de mate dat deze goederen en kapitalen door de verkrijger van de inkomsten gebruikt zijn om inkomsten te verwerven voor geleverde diensten en ook de aangepaste benaming van de vakken 9 en 10 wijst daarop. De aparte vermelding van de betrokken inkomsten in het vak 10 kan dienstig zijn om bv. verschillen tussen de grondslag voor de berekening van de verschuldigde bedrijfsvoorheffing en het brutobedrag van de vergoedingen in vak 9 voor het gedeelte van het inkomstenjaar waarin de schuldenaar van de vergoeding nog bedrijfsvoorheffing inhield (doorgaans wellicht het gedeelte van het inkomstenjaar voor de bekendmaking van de wet van 18 juli 2018) te verklaren.”

De gemachtigde maakt niet duidelijk hoe de betrokkenen alsnog kunnen voldoen aan de voorwaarde om de aangepaste fiche in te dienen “vóór 1 maart van het jaar na het inkomstenjaar” (1 maart 2019). Om daar een mouw aan te passen zou in een overgangsbepaling moeten worden voorzien waarbij de mogelijkheid wordt gelaten om alsnog een aangepaste fiche op te stellen en mede te delen. De verkrijgers van die inkomsten zouden daarenboven de mogelijkheid moeten krijgen om hun aangifte in de personenbelasting zo nodig bij te stellen.

*

1. En application de l'article 84, § 3, alinéa 1er, des lois sur le Conseil d'État, coordonnées le 12 janvier 1973, la section de législation a fait porter son examen essentiellement sur la compétence de l'auteur de l'acte, le fondement juridique et l'accomplissement des formalités prescrites.

*

OBSERVATIONS PRÉLIMINAIRES

2. Compte tenu du moment où le présent avis est donné, le Conseil d'État attire l'attention sur le fait qu'en raison de la démission du Gouvernement, la compétence de celui-ci se trouve limitée à l'expédition des affaires courantes. Le présent avis est toutefois donné sans qu'il soit examiné si le projet relève bien de la compétence ainsi limitée, la section de législation n'ayant pas connaissance de l'ensemble des éléments de fait que le Gouvernement peut prendre en considération lorsqu'il doit apprécier la nécessité d'arrêter ou de modifier des dispositions réglementaires.

PORTÉE DU PROJET

3. Le projet d'arrêté royal soumis pour avis a pour objet d'adapter les règles relatives à l'obligation de retenue du précompte professionnel. Les modifications concernent le précompte professionnel qui doit être retenu sur les revenus issus de l'économie collaborative.

Des modifications sont apportées au chapitre Ier, section XVIII/1, de l'arrêté royal du 27 août 1993 'd'exécution du Code des impôts sur les revenus 1992' (ci-après : AR/CIR 92).

FONDEMENT JURIDIQUE

4. L'arrêté en projet trouve son fondement juridique dans les articles 90, alinéa 2, et 271 du CIR 92, combinés ou non avec le pouvoir général d'exécution du Roi (article 108 de la Constitution).

OBSERVATION GÉNÉRALE

5. L'arrêté en projet affecte avec effet rétroactif l'obligation de retenue du précompte professionnel. Les règles sont modifiées, d'une part avec effet au 1er janvier 2018 (voir l'article 7, alinéa 1er, du projet) et, d'autre part, avec effet au 1er janvier 2019 (article 7, alinéa 2).

5.1. En ce qui concerne la rétroactivité, il y a lieu d'observer que c'est sous certaines conditions seulement que l'attribution d'un effet rétroactif aux arrêtés peut être réputée admissible.

L'attribution d'un effet rétroactif aux arrêtés n'est admissible que dans les cas où la rétroactivité repose sur une base légale, où elle concerne une règle qui confère des avantages dans le respect du principe de l'égalité, ou dans la mesure où elle s'impose pour assurer la continuité ou le bon fonctionnement de l'administration, et ne porte pas atteinte, en principe, à des situations acquises.

Ce n'est que si la rétroactivité du régime en projet s'inscrit dans l'une des hypothèses énumérées qu'elle pourra être admise.

5.2. En l'espèce, la retenue du précompte professionnel a, en pratique, déjà été opérée ou non, de sorte que la question se pose de savoir pourquoi on veut maintenant encore modifier ces règles.

Le rapport au Roi précise que, dès lors que les revenus issus de l'économie collaborative, produits ou recueillis depuis le 1er janvier 2018 sont, sous certaines conditions ¹, exonérés d'impôt, l'obligation de retenue du précompte professionnel doit en principe être abrogée. C'est le cas à partir du 1er janvier 2019, mais pour l'année des revenus 2018, l'obligation

« est en principe maintenue (...), étant donné que la loi qui a introduit l'exonération des revenus issus de l'économie collaborative n'a été publiée que tard en 2018 et que les plateformes agréées ont donc retenu du précompte professionnel pour une grande partie des rémunérations pour des prestations dans le cadre de l'économie collaborative. En maintenant en principe l'obligation de retenue du précompte professionnel pour l'année des revenus 2018 plutôt que de l'abroger avec effet rétroactif, le précompte professionnel retenu sur les revenus issus de l'économie collaborative peut être considéré comme du précompte professionnel retenu, conformément à l'article 272, CIR 92, et est dès lors imputable à l'impôt des personnes physiques conformément à l'article 295, CIR 92. Il va de soi que l'on n'agira pas contre les plateformes qui n'ont plus retenu de précompte professionnel sur les rémunérations de l'économie collaborative à partir de la publication de la loi du 18 juillet 2018 ».

En ce qui concerne ce dernier point, une simple déclaration dans le rapport au Roi est insuffisante. Pour que cette règle soit valable et pour assurer la sécurité juridique, il faudra le prévoir expressément.

D'une manière plus générale, il faut cependant observer qu'il est peu judicieux d'adapter rétroactivement les règles dans le sens indiqué ci-dessus ².

La publication de la loi du 18 juillet 2018 'relative à la relance économique et au renforcement de la cohésion sociale' au *Moniteur belge* du 26 juillet 2018 a permis à chacun de prendre connaissance des nouvelles règles relatives à l'exonération d'impôt concernée « applicable aux revenus produits ou recueillis à partir du 1er janvier 2018 » ³. Il est par conséquent compréhensible que, dans un certain nombre de cas, un précompte professionnel n'a

¹ Notamment pour autant que, pris ensemble avec les revenus du travail associatif et des services occasionnels entre citoyens, ils ne s'élèvent pas (pour l'exercice d'imposition 2019) à plus de 6.130 euros.

² Voir du reste également l'observation 8.

³ Article 53 de la loi du 18 juillet 2018.

plus été retenu à partir du 26 juillet 2018, alors que celui qui a été retenu depuis cette date doit encore rester imputable.

Il est dès lors suggéré, d'une part, d'abroger l'obligation de retenue du précompte professionnel avec effet au 26 juillet 2018, et d'autre part, de prévoir expressément que dans les cas où, nonobstant cette abrogation, le précompte professionnel a néanmoins été retenu en 2018 et 2019, celui-ci peut, conformément à l'article 296 du CIR 92, être imputé sur l'impôt des personnes physiques. À cette fin, on recourra de préférence à une disposition autonome et non à une modification rétroactive des dispositions concernées de l'AR/CIR 92.

FORMALITÉS

6. L'accord du Ministre du Budget fait défaut. Cet accord est imposé par article 5 de l'arrêté royal du 16 novembre 1994 'relatif au contrôle administratif et budgétaire'.

EXAMEN DU TEXTE

Préambule

7. Le préambule doit être mis en conformité avec les observations formulées ci-dessus à propos du fondement juridique de l'arrêté en projet.

Article 7

8. Outre l'observation formulée au point 5 au sujet de la modification rétroactive de l'obligation de retenue du précompte professionnel, il convient encore, à propos de l'article 7 du projet, de formuler les observations suivantes.

La modification rétroactive des obligations relatives à la fiche (articles 3 et 6 du projet, qui sont applicables « aux revenus payés ou attribués à partir du 1er janvier 2018 » - voir notamment les articles 53/3, §§ 2 et 3, en projet, de l'AR/CIR 92) ne peut pas être admise. En effet, les débiteurs du précompte professionnel qui devaient établir et communiquer les fiches ne pouvaient à l'époque pas savoir quels éléments devaient figurer sur celles-ci, alors que la date ultime pour leur introduction est dépassée (voir l'article 53/3, § 2, en projet : 31 mars 2019 pour les fiches relatives à l'année de revenus 2018).

À ce sujet, le délégué a déclaré ce qui suit :

« Het inkomstenjaar 2018 is een overgangsjaar voor het fiscaal stelsel voor de inkomsten uit de deeleconomie. In de loop van het belastbaar tijdperk werd er immers beslist om onder bepaalde voorwaarden een vrijstelling in te voeren voor die inkomsten die tot dan onderworpen waren aan een belastingheffing tegen een afzonderlijke aanslagvoet van 20 pct. en waarop bedrijfsvoorheffing moest worden ingehouden.

Er werd voor geopteerd om de wijziging van het fiscale stelsel op het niveau van de ficheverplichting al vanaf inkomstenjaar 2018 door te voeren en derhalve de ficheverplichting los te koppelen van de verplichting tot inhouding van bedrijfsvoorheffing.

De bepalingen met betrekking tot de inhouding van de bedrijfsvoorheffing op zich worden pas opgeheven vanaf inkomstenjaar 2019, rekening houdende met het feit dat de platformen in de loop van 2018 nog bedrijfsvoorheffing hebben ingehouden en niet alle platformen op hetzelfde tijdstip zijn gestopt met het inhouden van bedrijfsvoorheffing. Bovendien bleef het zo mogelijk om de bedrijfsvoorheffing die in de loop van 2018 werd ingehouden, te laten verrekenen met de verschuldigde belasting. (Artikel 296⁵, WIB 92 bepaalt dat de overeenkomstig artikel 272, WIB 92 ingehouden bedrijfsvoorheffing kan worden verrekend met de belasting. Door de verplichting om bedrijfsvoorheffing in te houden in beginsel voor het inkomstenjaar 2018 te behouden, eerder dan ze retroactief op te heffen, kan de ingehouden bedrijfsvoorheffing op inkomsten uit de deeleconomie worden beschouwd als overeenkomstig artikel 272, WIB 92 ingehouden bedrijfsvoorheffing.

Door de ficheverplichting los te koppelen van de bedrijfsvoorheffing, is het bovendien duidelijk dat de vergoedingen voor diensten in het kader van de deeleconomie die werden geleverd na de bekendmaking van de wet van 18 juli 2018 betreffende de economische relance en de versterking van de sociale cohesie ook aan de administratie worden meegedeeld op een fiche 281.29, ook al werd er geen bedrijfsvoorheffing ingehouden op die vergoedingen. Dit lijkt des te meer van belang voor platformen die na de bekendmaking van de voormelde wet zijn beginnen uitbetalen en, gelet op de belastingvrijstelling, geen bedrijfsvoorheffing hebben ingehouden.

De impact van de verschillen van het nieuwe artikel 53/3, KB/WIB 92 t.o.v. het artikel 92/1, KB/WIB 92 is beperkt, zeker voor het inkomstenjaar 2018 vermits de bedrijfsvoorheffing nog steeds moet worden vermeld.

De fiche 281.29 voor het inkomstenjaar 2019 zoals die door de administratie werd bekendgemaakt, is in beginsel identiek aan de fiche voor het inkomstenjaar 2018, met uitzondering van de benaming van vak 10 (inkomstenjaar 2017: 'andere bruto inkomsten' inkomstenjaar 2018: 'bruto inkomsten begrepen in de inkomsten vermeld in vak 9') en van vak 9 (inkomstenjaar 2017: 'bruto inkomsten voor geleverde dienst(en)' inkomstenjaar 2018: 'totale bruto inkomsten verkregen via een erkend platform').

Het vak 10 waarin de inkomsten uit onroerende goederen, de inkomsten uit roerende goederen en de inkomsten uit de onderverhuring van gebouwen worden vermeld, werd dus behouden. De aanpassing in de inhoud van de fiche die verband houdt met de wijziging van artikel 90, derde lid, WIB 92 werd m.a.w. nog niet in de fiche verwerkt, maar de fiche houdt wel rekening met de wetswijziging. In het bericht voor inkomstenjaar 2018 wordt immers voor vak 9 (“totale bruto inkomsten verkregen via een erkend platform”) verduidelijkt dat het gaat om het bedrag van de vergoedingen met inbegrip van de inkomsten uit onroerende goederen, de inkomsten uit roerende goederen en de inkomsten uit de onderverhuring van gebouwen, in de mate dat deze goederen en kapitalen door de verkrijger van de inkomsten gebruikt zijn om inkomsten te verwerven voor geleverde diensten en ook de aangepaste benaming van de vakken 9 en 10 wijst daarop. De aparte vermelding van de betrokken inkomsten in het vak 10 kan dienstig zijn om bv. verschillen tussen de grondslag voor de berekening van de verschuldigde bedrijfsvoorheffing en het brutobedrag van de vergoedingen in vak 9 voor het gedeelte van het inkomstenjaar waarin de schuldenaar van de vergoeding nog bedrijfsvoorheffing inhield (doorgaans wellicht het gedeelte van het inkomstenjaar voor de bekendmaking van de wet van 18 juli 2018) te verklaren ».

Le délégué ne précise pas comment les intéressés peuvent encore satisfaire à la condition d'introduction de la fiche adaptée « avant le 1er mars de l'année suivant l'année des revenus » (1er mars 2019). Pour y remédier, il faudrait prévoir une disposition transitoire laissant encore la possibilité d'établir et de communiquer une fiche adaptée. Les bénéficiaires de ces revenus devraient en outre avoir la possibilité, le cas échéant, d'actualiser leur déclaration à l'impôt des personnes physiques.

DE GRIFFIER - LE GREFFIER

DE VOORZITTER - LE PRÉSIDENT

Astrid TRUYENS

Jo BAERT